

Arrest

nr. 134 770 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tibetaanse vrouw en beschikt u over de Chinese nationaliteit. De eerste jaren van uw leven bent u opgegroeid in het dorpje Deki. U weet zelf niet goed waar dit gelegen is. Rond uw derde levensjaar zou u samen met uw familie verhuisd zijn naar Lhasa omdat uw moeder daar kon beginnen werken. Toen u ongeveer negen jaar oud was, zou uw moeder beslist hebben u naar India te sturen. U vermoedt dat zij u een betere toekomst wilde bezorgen doordat u in India naar een Tibetaanse school kon gaan. U zou voor een korte periode in het 'reception centre' van Nepal hebben verbleven om vervolgens verder door te reizen naar India, waar u omstreeks april 1993 aankwam. Nadat u één of twee dagen in het 'reception centre' van Dharamsala had verbleven, zou men

u hebben ingeschreven in de Massouri Homs School in de provincie Dheradun. U zou hier lessen hebben gevolgd tot in 2003. In dat laatste jaar zou u van uw moeder hebben vernomen dat zij problemen had gekregen met de Chinese autoriteiten. U besliste om te stoppen met de school en terug te keren naar Tibet. U zou zich in de stad Bir hebben gevestigd bij een familielid. Einde 2003 zou u gehuwd zijn met uw echtgenoot Tenzin Shamba die u in Bir had leren kennen. Jullie hebben twee kinderen, een dochter Kunphen Sangpo (°5/11/2004) en een zoontje Choekor (°28/04/2006). Van 2003 tot 2009 zou u samen met uw gezin in Bir gebleven zijn. U en uw echtgenoot zouden gewerkt hebben als typisten voor Tibetaanse gebedsboeken. U zou in deze periode heel vaak telefonisch contact hebben opgenomen met uw moeder en pogingen hebben ondernomen om een visum te bekommen zodat u terug naar Tibet kon reizen, evenwel zonder resultaat. In 2009 zou u besloten hebben samen met uw echtgenoot en jullie zoontje naar Nepal te verhuizen. U had namelijk vernomen dat veel Tibetanen in Nepal een visum hadden bekommen om terug te keren naar Tibet en dit louter op basis van hun 'green book'. Jullie vestigden jullie in Bauda in Kathmandu. In Nepal zouden uzelf en uw echtgenoot opnieuw hebben gewerkt als typisten. In Nepal beschikten jullie niet over een legaal verblijfsstatuut. U zou wel regelmatig over en weer gereisd zijn naar India onder andere om de verlenging van uw 'Registration Certificate' (RC) te regelen. In Nepal zou u eveneens getracht hebben een visum voor Tibet te bekommen, evenwel zonder resultaat. In april 2013 zou u met het vliegtuig vanuit Delhi met een vervalst Nepalees paspoort naar Moskou gereisd zijn. Vervolgens zou u verder gereisd zijn naar Polen, waar u op 26 april 2013 aankwam. Op 28 april 2013 zou u vanuit Polen met de bus naar België gereisd zijn, waar u op 29 april 2013 aankwam. OP 30 april 2013 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten ('green book', kopie van uw IC, kopie van het attest van het 'reception centre' in Nepal, het attest van het 'reception centre' in Dharamsala) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: K. K. Y., geboren in 1983 en geboren te Deki Jompta. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie onder andere ook de kopieën van de identiteitskaarten van uw moeder en zus) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS, vragen 6, 7, 18, 92-99) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1993 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

U zou in 1993 naar India zijn gevlucht. Nadat u één of twee dagen in het 'reception centre' van Dharamsala had verbleven, zou men u hebben ingeschreven in de Massouri Homs School in de provincie Dheradun. U zou hier lessen hebben gevolgd tot in 2003. In dat laatste jaar zou u van uw moeder hebben vernomen dat zij problemen had gekregen met de Chinese autoriteiten. U besliste om te stoppen met school en terug te keren naar Tibet. U zou zich in tussentijd in de stad Bir hebben gevestigd bij een familielid. Einde 2003 zou u gehuwd zijn met uw echtgenoot Tenzin Shamba die u in Bir had leren kennen. Jullie hebben twee kinderen, een dochter Kunphen Sangpo (°5/11/2004) en een zoontje Choekor (°28/04/2006). Van 2003 tot 2009 zou u samen met uw gezin in Bir gebleven zijn. U en uw echtgenoot zouden gewerkt hebben als typisten van Tibetaanse gebedsboeken. In 2009 zou u besloten hebben samen met uw echtgenoot en jullie zoontje naar Nepal te verhuizen maar toch regelmatig terug te keren naar teneinde jullie RC telkens te kunnen verlengen.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, vraag 3). Hoewel u gedurende een zekere periode op illegale wijze in Nepal heeft gewoond, meerbepaald van 2009 tot 2013 (zie gehoorverslag CGVS, vragen 51-53), heeft u erop toegezien dat uw RC waarover u beschikte in India telkens weer werd verlengd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 54-57). Op het moment dat u naar Europa bent gereisd, beschikte u aldus nog over een geldige RC en dus over een geldig verblijfsrecht in India (zie gehoorverslag CGVS, vragen 50, 57 en 85).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat de enige reden voor uw vertrek uit India in 2009 was ingegeven door het feit dat u vanuit Nepal naar Tibet probeerde terug te reizen. U had van een aantal mensen vernomen dat Tibetanen in Nepal een visum konden krijgen om terug te reizen naar Tibet. Het was uw vurige wens om uw familie en in het bijzonder uw moeder terug te zien (zie gehoorverslag CGVS, vraag 70). Hoewel dit vluchtmotief begrijpelijk te noemen is vanuit familiaal standpunt, heeft het geen uitstaans met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie, zeker wanneer u stelt dat u eerder vanuit een vrees voor vervolging Tibet had verlaten. Van 2009 tot 2013 heeft u altijd op illegale wijze in Nepal verbleven. U zou hier ook problemen hebben ondervonden. U had schrik voor willekeurige arrestaties waarvan met name Tibetanen het slachtoffer werden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 80-83). Op de vraag waarom u en uw echtgenoot dan niet hebben beslist om terug te keren naar India - waar jullie verblijfsrecht genoten - als jullie werkelijk politieke problemen kenden in Nepal, antwoordde u dat u in India geen toekomst zag voor u of uw familie. U herhaalde dat u in India niet beschikte over een eigendom en dat u er geen familie had. Uw uiteindelijke doel bestond erin in België de nationaliteit te bekomen om dan vanuit België naar Tibet te kunnen reizen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 79 en 83). Nochtans beschikte u u in India over een legaal verblijfsstatuut en hiermee samenhangend over een aantal fundamentele rechten: u en uw gezin kunnen er wonen, werken en jullie godsdienst en cultuur belijden. Dat u desalniettemin besliste om naar Europa te reizen omdat u daar meer toekomstmogelijkheden zag voor uzelf en uw familie, is wederom begrijpelijk te noemen, maar opnieuw dient opgemerkt dat dit vluchtmotief geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, vraag 3). U zou deze IC niet hebben gebruikt om naar Europa te reizen. U zou in tegendeel met een vervalst Nepalees paspoort zijn gereisd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 61- 67). Uw IC zou u aan uw echtgenoot hebben toevertrouwd. U lichtte toe dat het geen probleem kon zijn om deze IC te laten opsturen naar België (zie gehoorverslag CGVS, vragen 87-89).

Gezien het CGVS er aldus redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit

en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw 'green book', uw RC, een kopie van uw IC, een kopie van het attest van het 'reception centre' van Nepal, een attest van het 'reception centre' van Dharamsala, een attest van het Tibetaans kantoor in België, een aantal attesten die staven dat u lange tijd in Nepal heeft gewoond; een diploma van het 'board exam' in India, kopieën van de Chinese identiteitskaarten van uw zus en moeder; kopieën van de geboorteakten van uw twee kinderen; een bewijs dat uw zoontje in Nepal naar school is gegaan, een kopie van een bewijs dat uw dochter in India naar school gaat en tenslotte nog een aantal privéfoto's. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert Verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 § 2, 48/5 § 2 en 4 van de vreemdelingenwet alsook artikel 62 van voormelde wet

Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift enkele documenten betreffende twee zaken die hangend zijn voor het EHRM.

Verweerder voegt bij zijn verweernota de volgende rapporten: COI Focus "China/India/Tibet, Non-refoulement in India volgens een rapport van de "Schweizerische Flüchtlingshilfe", d.d. 29 januari 2014 evenals het UNHCR-advies 'Summary Conclusions on the Concept of 'Effective Protection in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers' d.d. februari 2003.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek heeft verbleven, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de keuze van India als 'eerste land van asiel'

Luidens het asielrelaas zou verzoekster van 2009 tot 2013 op illegale wijze in Nepal verbleven hebben. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat Nepal *in casu* beschouwd moet worden als land van gewoonlijk verblijf en dat dan ook ten opzichte van dit land de pertinentie en gegrondheid van de asielaanvraag dient te worden onderzocht.

Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoekster, doorheen haar verblijf in Nepal, er zorg voor droeg om haar verblijfsrecht in India te behouden. Te dien einde ging zij haar RC (Indiase verblijfsvergunning) jaarlijks in India verlengen (gehoorverslag vragen 54-57). Aldus kan niet worden ontkend dat verzoekster, op het moment van haar vertrek vanuit Delhi naar Europa in april 2013, in het bezit was van een verblijfsrecht van India. Uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet blijkt verder niet dat het 'eerste land van asiel' in de periode onmiddellijk voorafgaand aan het vertrek eveneens het land van feitelijk verblijf moet zijn, doch slechts dat de asielzoeker in dat land reële bescherming geniet en tot dat land wordt toegelaten. Aldus kon de commissaris-generaal terecht onderzoeken of India aan de voormelde voorwaarden voldeed, zonder enige beoordeling te maken ten aanzien van Nepal.

2.3.2.2. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Verzoekster verklaarde in april 2013 vanuit India te zijn vertrokken met een vals Nepalees paspoort. Zij stelde evenwel ook dat zij over een Indiaas reisdocument beschikte (IC), doch zou dit document aan haar echtgenoot hebben afgegeven. (gehoorverslag, vragen 3, 61-67). Verzoeker betwist de stelling dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India, gezien zij daartoe niet over de nodige documenten beschikt. Verzoekster verwijst daartoe naar een rapport van een Zwitserse NGO d.d. 9 september 2013 en meent daaruit af te leiden dat er "*geen garantie*" is dat zij zonder de nodige documenten zal kunnen terugkeren. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt immers dat een duplicaat slechts wordt afgegeven door de Indiase consulaten "*na uitgebreide onderzoeksdaden*".

Uit het gehoorverslag in het administratief dossier blijkt dat verzoeker aan de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal had verklaard dat haar IC op heden bij haar echtgenoot berust en dat zij dit document via de post kan laten opsturen naar België (gehoorverslag vraag 88). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een illegale uitreis zonder IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Verzoekster dient zich met haar IC te wenden tot het Indiase consulaat in Brussel, die dit document vervolgens zal voorzien van een terugkeervisum. Een IC met terugkeervisum verschaft aan verzoekster opnieuw de toegang tot India. De informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om haar IC op te laten sturen, noch om op dat document een terugkeervisum te laten aanbrengen. Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "*geen garantie*" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat deze stelling ter zake niet dienstig is, gezien verzoeker zelf heeft verklaard dat zij haar originele IC opnieuw kan bekomen.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekster opnieuw de toegang kan verwerven tot India indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.3. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als eerste land van asiel kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie. Zij wijst erop dat volgens een rapport van een Zwitserse NGO *“er toch geïsoleerde gevallen geweest zouden zijn van uitwijzingen van Tibetanen naar Tibet”*. Al gebeurt dit in de praktijk zeer zelden, merkt verzoekster op dat *“er geen enkele wet is in India die verhindert dat dit kan gebeuren”*. Verzoekster merkt op dat het bekomen van de Indiase nationaliteit problematisch is, hoewel dit de basis is voor de toekenning van een aantal rechten en de toegang tot vele jobs. Verzoekster levert verder kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, omdat deze tot stand is gekomen via communicatie met de Centrale Tibetaanse Autoriteit. Verzoekster stelt dat de genuanceerdheid en de objectiviteit van die verklaringen niet gegarandeerd zijn gezien deze autoriteit *“niet de hand wil bijten die haar voedt”*. Verzoekster wijst nog op de conclusies van het rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen van maart 2014 en meent dat het aangewezen is om een prejudiciële vraag te richten aan het Europees Hof van Justitie (hierna EHJ) teneinde te toetsen of de invulling door verwerende partij van de betekenis van artikel 48/5, § 5 van de vreemdelingenwet overeenstemt met artikel 35 van de Procedurerichtlijn. In het verlengde daarvan zou een vraag aan het Europees Hof voor de Rechten voor de Mens (hierna EHRM) zich aanbieden *“of de kans reëel is dat verzoekster door India naar China zal of zou kunnen worden gerepatrieerd”*. Verzoekster voegt hiertoe bij haar verzoekschrift de 'statements of facts' van de bij dat Hof aanhangige gedingen omtrent deze kwestie (stuk 3). Gezien over deze zaken nog niet is beslist, meent verzoekster dat *“minstens een afwachtende voorzichtigheid”* moet in aanmerking worden genomen en dat de uitspraak in asielaanvragen van Tibetanen uit India moet worden opgeschort tot het EHRM zich over de kwestie heeft uitgesproken.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de verlenging van de geldigheid van de verblijfsvergunning (RC) van Tibetanen in India, waarover verzoekster verklaarde te beschikken, een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *“dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar ook *“De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboorteplaatsen op het RC vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële

bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, buiten de wettelijke verblijfstatus die Tibetanen er genieten, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulement-principe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). Verzoekster meent in haar verzoekschrift uit een rapport van een Zwitserse NGO af te leiden dat *"er toch geïsoleerde gevallen geweest zouden zijn van uitwijzingen van Tibetanen naar Tibet"*. Het rapport waaruit verzoekster citeert is niet gevoegd bij het verzoekschrift waardoor dit een loutere bewering betreft die indruist tegen de objectieve informatie van de commissaris-generaal.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en onbeperkt verlengbare verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHRM is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikken of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken. Gezien hoger afdoende is gebleken dat er voor verzoekster *in casu* geen enkel risico bestaat om vanuit India naar China te worden gerepatriëerd, is evenmin de vraag om uitstel tot het EHRM over de zaken zou hebben geoordeeld dienstig.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde bij de commissaris-generaal dat zij India verlaten heeft omdat zij met de documenten die dat land uitreikt niet kan terugkeren naar Tibet, hetgeen zij vurig wenste om haar familie aldaar te bezoeken. De commissaris-generaal kon in de bestreden beslissing terecht oordelen dat de wens van verzoekster om terug te kunnen keren naar Tibet, hoewel vanuit menselijk oogpunt zeer begrijpelijk, geen verband houdt met de criteria van de vluchtelingenstatus, noch met deze van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van de asielaanvraag betreffen. Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift weliswaar nogmaals haar verklaringen, doch laat na enige poging te ondernemen om de pertinente conclusies van de commissaris-generaal te betwisten met enig objectief argument dat steun vindt in het administratief dossier of in zelf bijgebrachte objectieve informatie.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER